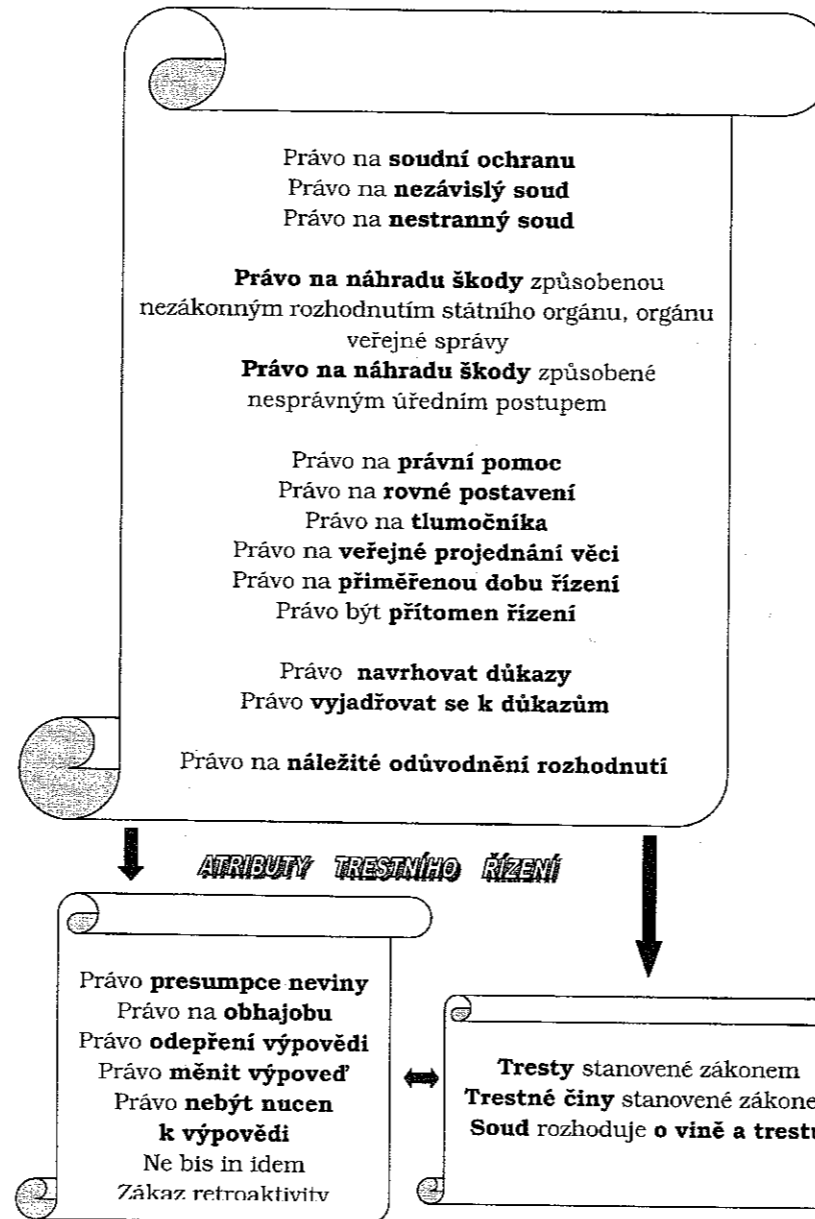

ATRIBUTY SPRAVEDLIVÉHO PROCESU

Zadání ústavních stížností

Ústavní stížnost č. 1

Pan A.M. byl pravomocně odsouzen pro trestné činy výtržnictví § 202 odst. 1 TZ, omezování osobní svobody § 231 odst. 1, pokus znásilnění § 8 odst. 1 a 241 odst. 1 a 3 a vraždy § 219 TZ, a za tyto trestné činy potrestán mimo jiné i trestem odnětí svobody v trvání 23 let se zařazením do III. nápravné skupiny.

A.M. podal žádost o podmíněně propuštění k Okresnímu soudu v Ostravě, který ji zamítl. Dále podal stížnost ke Krajskému soudu v Ostravě. Oba dva soudy své zamítavé rozhodnutí založily na odborném posudku lékařů, znalců z doby, kdy byl ve věci souzen, tedy v době před 21 lety, nepřihlédly k současnému stavu jeho převýchovy a tedy k podmínkám, za nichž může být podmíněně propuštěn.

A.M. poukazuje na to, že posudky jsou staré 21 let, že si své povinnosti řádně plnil a plní a že jeho pobyt splní svůj účel. Dále poukázal na to, že byl přeřazen z III. nápravné skupiny do skupiny II. a že i ředitel věznice uvedl, že prokazuje zlepšení svého chování.

Odborný posudek na jeho chování a osobu před 21 lety jej líčí jako osobu s výraznými rysy psychopatie, agresivity, slaboduchosti, sexuální agrese, špatné pracovní morálky, projevy sadismu. Trestné činy měly znaky zvlášť zavrženého způsobu svého provedení.

Ústavní stížnost č. 2

Pan JUDr. J.K. byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4, sp. zn. 2T 30/94 ze dne 17.2.2002 zproštěn obžaloby pro trestný čin vydírání dle ust. § 235 odst. 1 trestního zákona, i když po provedení všech důkazů trvaly pochybnosti o vině obžalovaného, a to i za použití zásady in dubio pro reo.

Městský soud v Praze jako soud odvolací svým usnesením ze dne 29.8.1995 tento rozsudek zrušil a nařídil soudu prvního stupně provést ještě výslech několika dalších svědků.

Obvodní soud pro Prahu 4 poté, co vyslechl všechny tyto svědky, kteří nijak nepotvrzovali vinu obžalovaného, vydal dne 21. 12.1995 opět zprošťující rozsudek.

Městský soud jako opět soud odvolací svým usnesením sp. zn. 8 To 159/96 ze dne 22.5.1996, i tento rozsudek zrušil a vrátil věc soudu prvního stupně s tím, že mu vytkl hodnocení důkazů v rozporu s § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů. Městský (odvolací) soud nevedl, v čem konkrétně toto porušení spatřuje. Zároveň nařídil, aby byla věc projednána a rozhodnuta jiným samosoudcem, aniž by toto své rozhodnutí jakkoliv odůvodnil.

Rozsudkem sp. zn. 2T 30/94 ze dne 26.9.1996 vydaným jinou samosoudkyní byl poté obžalovaný JUDr. J.K. uznán vinným ze spáchání trestného činu dle § 235 odst. 1 trestního zákona a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců podmíněně odložený na zkušební dobu 18 měsíců.

JUDr. J.K. podal proti tomuto rozsudku odvolání k Městskému soudu v Praze, který svým usnesením sp. zn. 8 To 224/97 ze dne 4.6.1997, toto odvolání zamítl a uvedl, že se plně ztotožnil s rozsudkem soudu prvního stupně, na jehož odůvodnění v podrobnostech odkázal.

Ústavní stížnost č. 3

Návrhem podaným dne 13.03.1995 u Okresního soudu v Chomutově se obec Otvice (dále jen „žalobce“) domáhala na RNDr. J.K. (dále jen „žalovaný“) zaplacení peněžitého dluhu představujícího úhradu nájemného a plnění spojených s užíváním nebytového prostoru ve vlastnictví žalobce, který žalobce žalovanému pronajal smlouvou o pronájmu nebytového prostoru uzavřenou dne 30.10.1994. Žalobce se v návrhu současně domáhal příznání osvobození od soudních poplatků. Žádost o osvobození od soudních poplatků odůvodnil žalobce katastrofálním schodkem obecních financí v důsledku povodní, kterými byla obec postižena v minulém roce.

Usnesením Okresního soudu v Chomutově ze dne 7.6.1995 nebylo návrhu žalobce na příznání osvobození od soudních poplatků vyhověno. Krajský soud v Ústí nad Labem napadené usnesení jako věcně správné potvrdil.

Z odůvodnění shora uvedených rozhodnutí obecných soudů vyplývá následující:

- již pojmově je vyloučeno přiznávat osvobození od soudních poplatků právníckým osobám, a to z toho důvodu, že poměry právnícké osoby nelze posuzovat z hlediska jejích sociálních poměrů, přičemž právě sociální poměry účastníka řízení má zákonodárce jako důvod pro přiznání osvobození od soudních poplatků v ustanovení § 138 odst. 1 o. s. ř. na mysli;
- nalezení obecného kritéria pro zjištění majetkových poměrů u právníckých osob je mj. vzhledem k existenci různých typů těchto osob prakticky nemožné;
- zjišťování majetkových poměrů právníckých osob by soudy již při zahájení řízení nepřiměřeně zatížilo prováděním důkazů ohledně těchto poměrů. Nutným důsledkem tohoto postupu by pak bylo nepřijatelné oddálení meritorního projednání vlastního předmětu návrhu.

Shora uvedené obecné soudy tedy docházejí k závěru, že § 138 o. s. ř. se, mj. s ohledem na logický a historický výklad institutu osvobození od soudních poplatků, na právnícké osoby nevztahuje.

Ústavní stížnost č. 4

Paní S.R. podala žalobu k Obvodnímu soudu pro Prahu 10 proti P. K. o 5 000 000,- Kč s příslušenstvím a nákladech řízení ve výši 354 000,- Kč. Ve věci bylo rozhodnuto rozsudkem a povinnému uložena povinnost zaplatit.

Jelikož se tak nestalo v uložené lhůtě, podala S.R. návrh na výkon rozhodnutí prodejem movitých věcí. O tomto návrhu soud rozhodl usnesením ze dne 3.9.1997 č. j. E 1646/97-10 tak, že výkon nařídil, a to prodejem osobního vozu zn. Mercedes Benz třídy S a motocyklu zn. Harley Davidson Softail Heritage.

Od této doby zůstal soud nečinný a na celkem 7 urgencí, písemný dotaz právního zástupce a osobním dotazem S.R. odpověděl pouze soudní vykonavatel s tím, že oddělení výkonu rozhodnutí není schopno povolené návrhy na prodej movitých věcí personálně zvládnout a běžně vyřizovat.

Ústavní stížnost č. 5

Pan J.H. byl obviněn a následně odsouzen Krajským soudem v Praze za trestný čin loupeže, který měl spáchat přepadením kamionu s cigaretami. Jako hlavní důkaz při prokazování jeho účasti na trestné činnosti byl použitý výpis hovoru z jeho mobilního telefonu, které nejenom prokazovaly rozhovor pana J.H. s dalšími obviněnými, ale i místo a čas konání hovoru. Tyto výpisy však byly orgány činnými v trestním řízení získány ještě před sdělením obvinění. Pan J.H. se proti rozsudku odvolal k Vrchnímu soudu v Praze a ten jeho odvolání jako bezdůvodné zamítl.

Ústavní stížnost č. 6

Pan K.Š. byl dne 23. 8. 1999 obviněn z trestného činu ublížení na zdraví, jehož se měl dopustit v době kolem půlnoci, když byl na opuštěném místě se služebním dodávkovým automobilem zastaven poškozeným, kterého měl napadnout a způsobit mu pět sečných nebo řezných ran.

Celé vyšetřování probíhalo jednostranně a vyšetřovatel nepřihlížel k návrhům obviněného na doplnění dokazování. Ve spisu tedy byly pouze jeho výpovědi, výpovědi poškozeného, znaleckého posudku a protokolu o ohledání místa činu, zpráva o lékařském ošetření, opisu rejstříku trestů a hodnocení z místa bydliště. Pan K.Š. se domáhal provedení dalších důkazů, jelikož jeho výpověď a výpověď poškozeného byly v zásadním rozporu.

Pan K.Š. navrhl vyšetřovateli doplnění vyšetřování, ten jeho návrh tentýž den odmítl. Následná žádost k státnímu zástupci byla odmítnuta s tím, že byla již podaná obžaloba. Pan K.Š. proto soudu I. stupně navrhl, aby předseda senátu nařídil předběžné projednání obžaloby a poté po přezkoumání věc vrátil státnímu zástupci k došetření s pokynem k provedení navržených důkazů. Soud však na místo toho nařídil hlavní líčení. S ohledem na předpoklad, že se orgány činné v trestní řízení nechystají k doplnění dokazování opatřil pan K.Š. s obhájcem některé dokumenty, které předložil u hlavního líčení. Nalézací soud k nim však nepřihlídl a označil je za bezcenné a z dalších panem K.Š. navržených důkazů neprovedl žádné, přičemž ve věci hned při prvním hlavním líčení rozhodl odsuzujícím rozsudkem.

V odvolání proti rozsudku I. stupně pan K.Š. opakoval své námitky a zpochybnil výpovědi poškozeného, které se měnily v čase a uvedl výhrady ke zna-

leckému posudku, odvolací soud však jeho odvolání zamítl a konstatoval, že již není reálně provádět další doplňování dokazování.

Ústavní stížnost č. 7

Proti K.P. byla podána u Obvodního soudu pro Prahu 6 žaloba o přivolení soudu k výpovědi z nájmu bytu č. 6 v pátém poschodí, Bubenečská 32, Praha 6. Výpověď z nájmu byla K.P. dána z důvodu hrubého porušení povinností vyplývajících z nájmu bytu, čehož se měl dopustit tím, že pronajatý byt bez souhlasu pronajímatelů přenechával do podnájmu třetí osobě.

Rozsudkem č. j. 3 C 585/95 ze dne 13.12.1996 rozhodl Obvodní soud pro Prahu 6 tak, že přivolił žalobcům k výpovědi dané K.P. s tím, že nájemní poměr skončí uplynutím tříměsíční výpovědní lhůty, která započne prvním dnem kalendářního měsíce následujícího po právní moci rozsudku. Současně soud stanovil, že je žalovaný povinen byt vyklidit a vyklizený jej předat do tří dnů po uplynutí výpovědní lhůty.

K.P. se proti tomuto rozsudku odvolal k Městskému soudu v Praze. V odvolání namítal, že soud prvního stupně náležitě nezjistil skutkový stav věci a pochybil i z hlediska věcného a právního posouzení. Soud prvního stupně vycházel především z výsledku svědkyně A.B., která je však vůči K.P. zaujatá. K.P. dále nebyl jejímu výsledku přítomen, byl řádně a včas omluven, nemohl se tudíž k její výpovědi vyjádřit. K.P. znovu uvedl, že v bytě s ním ve společné domácnosti, nikoli jako podnájemnice, žije S.M., japonská státní příslušnice, která zde studuje. Dále dodal, že byt užívá trvale a navrhl k prokázání tohoto výsledku dalších svědků. Vzhledem k těmto skutečnostem navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil nebo změnil tak, že se žaloba zamítá.

Městský soud v Praze přezkoumal napadený rozsudek i řízení mu předcházející, doplnil dokazování výsledkem svědkyně S.M. a svědkyně A.B. a zprávou obecního úřadu z místa, v němž je situovaná nemovitost a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné. Městský soud v Praze rozsudkem č. j. 6 C 858/97-20 ze dne 9.3.1998 potvrdil rozsudek soudu prvního stupně.

Ústavní stížnost č. 8

Rozsudkem Okresního soudu byl pan M.T. uznán vinným trestným činem podvodu dle § 250 odst. 1, 2 tr. zákona a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání dvou let s podmíněným odkladem výkonu trestu na zkušební dobu 4 let. M.T. podle soudu naplnil skutkové znaky tohoto trestného činu tím, že vylákal od poškozeného půjčku ve výši 185 000,- Kč, i když vzhledem k jeho finanční situaci (banka mu odmítla poskytnout úvěr) bylo zřejmé, že ji nebude moci splatit. Zavinění bylo shledáno ve formě přímého úmyslu, protože M.T. chtěl půjčku získat, ačkoliv ji nemohl vrátit, a tedy byl předem srozuměn, že dojde ke škodě na majetku poškozeného.

Soud druhé instance rozsudek potvrdil.

M.T. namítá, že tento závěr soudu je v rozporu se svědectvím poškozeného, který uvedl, že věděl o finanční situaci M.T., neboť společně s ním vyřizoval

poskytnutí úvěru od Agrobanky, která nakonec úvěr poskytla pouze M.T. Ten tedy vůči poškozenému nepředstíral žádné okolnosti, které by neodpovídaly skutečnosti. Poškozený rovněž uvedl, že banka zastavila poskytování úvěru nejen M.T., ale i ostatním subjektům v souvislosti se změnou obchodní politiky, ale nevěděl, zda již předtím nebo poté co M.T. půjčku slíbil.

Ústavní stížnost č. 9

S.V. uvedl, že vedl při před soudem první instance, soudní poplatek neuhradil a soud vydal usnesení o zastavení řízení. Dne 23.6.1997 uhradil poplatek do rukou úředníka pokladny soudu, v souladu s ustanovením § 9 odst. 4 zákona ČNR č. 549/1991, který stanovuje povinnost zaplatit soudní poplatek do konce lhůty k odvolání proti usnesení o zastavení řízení soudem první instance. Úředník soudu poplatek přijal, ač tento způsob úhrady soudního poplatku zákon nezná, ustanovení § 8 zákona 549/1991 Sb. o soudních poplatcích upravuje úhradu vylepením v kolkových známkách nebo (je-li vyšší než 5000,- Kč) složením na účet soudu. Soud místo usnesení o zastavení řízení vydal rozhodnutí o vrácení tohoto poplatku. S.V. bylo sděleno, že poplatek byl na účet soudu připsán až po uplynutí lhůty k zaplacení dne 25.6.2002, a k tomuto datu podala účtárna soudu zprávu o úhradě soudního poplatku.

Ústavní stížnost č. 10

Podnikatelka K.M. na základě objednávky firmy Viko, s.r.o. vyčistila koberec v jejich hotelu za dohodnutou smluvní cenu 80 000,- Kč. Firma ani po několika upomínkách dlužnou částku za služby neuhradila a odmítala věc řešit.

Paní K.M. proto podala žalobu u Krajského obchodního soudu v Praze na firmu Viko, s.r.o., na zaplacení ceny za poskytnuté služby. Návrh došel Krajskému obchodnímu soudu dne 28.3.1998. Poté co se K.M. několikrát telefonicky dotazovala na spisovně u soudu ve své věci a nedostala žádné sdělení se domnívá, že dochází k průtahům ve věci. Jak vyplynulo ze zjištění jejího advokáta ze spisu, nebyly podniknuty žádné úkony ze strany soudu již 10 měsíců a dokonce ani žalované straně, firmě Viko, s.r.o., nebyla Krajským obchodním soudem doposud zaslána žaloba.

Ústavní stížnost č. 11

Člen rybářského sdružení pan L.T. byl usnesením členské schůze vyloučen z tohoto sdružení. Hlavním důvodem měla být nedostatečná docházka do tzv. rybářské stráže a podezření z pití alkoholu ve stráži, dále i v nedostatečných brigádnické činnosti.

Pan L.T. se odvolal k Okresnímu soudu v Klatovech. Ve svém odvolání uvedl, že neshodil s vyloučením ze sdružení, že ho sdružení mezi sebou nechce a že jiní členové ve stejné situaci vyloučení nejsou, a proto konstatuje, že vyloučení je podjaté. Okresní soud v Klatovech jeho odvolání nevyhověl a vydal zamítavé rozhodnutí.

Ústavní stížnost č. 12

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 byl pan D.S. uznán vinným z trestného činu vydírání podle § 235 odst.1) Tr.z. a byl odsouzen k trestu odnětí svobody na 8 měsíců s podmíněným odkladem na dobu 18 měsíců.

Pan D.S. podal odvolání k Městskému soudu pro Prahu, který vydal zamítavé usnesení. Pan D.S. vytýká oběma rozhodnutím soudů nedostatečné zhodnocení důkazů, neboť ze sedmi navrhovaných důkazů, soud vzal v úvahu pouze dva a ostatní opomenul a neuvedl, z jakých důvodů je shledal za nepodstatné.

Navíc jednání Obvodního soudu pro Prahu 4 bylo nařízeno po předchozím rozhodnutí Krajského soudu, který zrušil rozhodnutí Obvodního soudu a přikázal, aby ve věci rozhodl jiný samosoudce.

Ústavní stížnost č. 13

Pan B.V. byl rozhodnutími Vrchního soudu v Praze a Krajského soudu v Českých Budějovicích uznán vinným z trestného činu vraždy podle § 219 odst.1) Tr.z. a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání 8 let se zařazením do věznice s dozorem.

Pan B.V. uvádí, že myslivci byli po honu uvědomeni místním občanem, že v katastru honitby se pohybují osoby podezřelé z pytláctví. Nejprve uvědomili policii a poté se jeli podívat na místo. Viděli zde vozidlo, které odmítalo zastavit. Pan B.V. proto vystřelil směrem na okénko vozidla, přičemž usmrtil poškozeného. Pan B.V. se bránil tvrzením, že chtěli zajistit pytláky, nikoli vraždit, což se svědecky prokázalo.

Právní závěr obecných soudů o naplnění subjektivní stránky trestného činu vraždy je v extrémním rozporu se skutkovým zjištěním obecných soudů, jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí všech soudů.

Ústavní stížnost č. 14

Paní P.S. si dala vyčistit dámské kalhoty u firmy Čistírna s.r.o. Po jejich vyvednutí zjistila, že barva kalhot se podstatně liší od jejich původní barvy, látka ztratila původní lesk a kalhoty byly sraženy víc než o 15 cm. Firma Čistírna s.r.o. podanou reklamaci odmítla. Paní P.S. podala žalobu spolu s uplatněním nároku na náhradu škody ve výši 1200,- Kč.

Okresní soud ve Vyškově rozsudkem žalobě přiznáním částky 900,- Kč zčásti vyhověl, zatímco jinak žalobu zamítl. V odůvodnění poukázal na výpověď paní P.S., na posudek a výpověď soudního znalce. Firma Čistírna s.r.o. se odvolala ke Krajskému soudu v Brně. Krajský soud v Brně změnil výrok na zamítavý a uložil jí zaplatit náklady obou řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že bylo na paní P.S., aby prokázala, že jí škoda vůbec vznikla, že v tomto směru neunesla důkazní břemeno, neboť nebyl zjištěn stav před předáním kalhot k vyčištění.

Ústavní stížnost č. 15

Pan R.P. byl rozhodnutím bývalého Okresního národního výboru povolán vykonávat civilní službu, z důvodů svého náboženského přesvědčení se zdržoval

mimo místo výkonu služby, což bylo kvalifikováno jako trestný čin vyhýbání se výkonu civilní služby podle ustanovení § 272 d odst.3) Tr.z. a byl za to odsouzen. Pan R.P. byl opět povolán a službu opět nenastoupil. Byl znovu rozsudkem Okresního soudu v Domažlicích uznán vinným trestným činem vyhýbání se výkonu civilní služby, neboť nadále odmítá vykonávat civilní službu, a odsouzen. Krajský soud, ke kterému se R.P. odvolal, zamítl usnesením odvolání proti rozsudku Okresního soudu.

Do případu zasáhla ministryně spravedlnosti, která jednala ve prospěch R.P., navrhla Nejvyššímu soudu, že usnesením Krajského soudu byl porušen zákon a dále, aby napadené rozhodnutí zrušil, a to včetně rozsudku Okresního soudu. Protože pokračování ve vyhýbání se výkonu civilní služby nelze hodnotit jako nový trestný čin, neboť pan R.P. pouze setrval na své již dříve projevené vůli civilní službu nedokončit. Usnesením Nejvyššího soudu byla stížnost pro porušení zákona zamítnuta. V odůvodnění Nejvyšší soud uvedl, že by se jednalo o totožný skutek, pokud by však nedošlo k odsouzení pana R.P. rozsudkem Okresního soudu. Jeho vyhlášením totiž došlo k přerušení totožnosti skutku a k jeho ukončení.

Ústavní stížnost č. 16

J.K. byl obviněn z trestného činu krádeže podle § 247 odst.1,4 Tr.z., poškození cizí věci podle § 257 odst.1) Tr.z. a porušování domovní svobody podle § 238 odst.1,2 Tr.z. Byl vzat do vazby z důvodů uvedených v ustanovení § 67 odst.1) písm. a,b) Tr.ř. Na návrh Okresního st. zastupitelství byla usnesením Okresního soudu v Chomutově vazba prodloužena.

J.K. podal stížnost. Krajský soud v Ústí nad Labem napadené rozhodnutí zrušil a rozhodl o novém prodloužení vazby. Své rozhodnutí odůvodnil poukazem na ustanovení § 67 odst.1) písm. b) Tr.ř., přičemž důvody koluzní vazby, dle jeho přesvědčení, vyplývají především z postojů J.K., který nejprve uvedl výpověď, kde doznal trestnou činnost, která mu byla kladena za vinu, avšak když byl vyslýchán po sdělení obvinění, své postoje změnil, což vysvětlil chováním vyšetřovatele a vynucováním doznání. Krajský soud z tohoto dovodil evidentní snahu vyhnout se trestní odpovědnosti a působení v rámci dokazování ve svůj prospěch, což dle přesvědčení odvolacího soudu plně postačuje k vyjádření existence důvodu koluzní vazby.

Ústavní stížnost č. 17

Novelou lesního zákona účinnou od 1.1.2001 bylo stanoveno, že nikdo nesmí jezdit na koni v lese, a to ani na zpevněných lesních cestách, což bylo podle do té doby platného znění povoleno. V důvodové zprávě novely se praví, že důvodem této změny je snaha zabránit nadměrnému hluku v lese v důsledku klapotu koňských kopyt na lesních cestách. Porušení nově stanovené povinnosti fyzickou osobou bylo nově zakotveno jako přestupek a lze za něj uložit pokutu ve výši až 2000,- Kč.

Pan T.P. dne 16.3.2001 jel na koni po lesní cestě v katastru obce Beroun, přičemž byl přistižen hlídkou Policie ČR. Jednání pana T.P. bylo projednáno Okresním úřadem v Berouně jako přestupek podle lesního zákona a panu T.P. byla rozhodnutím uložena pokuta 1500,- Kč, třebaže pan T.P. uváděl, že ustanovení o tom, že jízda na koni v lese je přestupkem, je protiústavní, neboť porušuje jeho základní právo na svobodu, jehož součástí je i právo na to, aby si mohl dělat co chce, pokud tím neškodí jiným. Krajský úřad Středočeského kraje jako odvolací orgán rozhodnutí Okresního úřadu v Berouně potvrdil.

Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje napadl pan T.P. žalobou podle části páté hlavy druhé O.S.Ř. u Okresního soudu v Praze. Ten usnesením podle § 250 d odst. 3) O.S.Ř. a s poukazem na § 248 odst. 3) O.S.Ř. a § 83 odst. 1) přestupkového zákona řízení zastavil, jelikož pan T.P. napadl žalobou rozhodnutí, které podle názoru soudu nemůže být předmětem přezkoumávání soudem.

Ústavní stížnost č. 18

Pan H.L. podal dne 16.1.1993 u Okresního soudu v Českých Budějovicích žalobu na firmu Argon, s.r.o. a požadoval po ní zaplatit částku 52 000,- Kč s příslušenstvím jako náhradu škody způsobené firmou Argon, s.r.o. při provádění drobných stavebních úprav jeho domu v Českých Budějovicích, kterou firma prováděla a při které mu zničila obraz od akademického malíře A. Borna oceněný znalcem na 52 000,- Kč.

Jelikož po dobu tří měsíců od podání žaloby pan H.L. od Okresního soudu v Českých Budějovicích neobdržel ohledně své žaloby žádné sdělení, dotázal se dopisem z 25.4.1993 doručeným soudu 27.4.1993 předsedy soudu, co je ve věci podnikáno. Odpověď nedostal, a proto dne 4.6.1993 podal předsedovi Okresního soudu stížnost na průtahy v řízení. Ani na tuto stížnost nedostal od nikoho žádnou reakci, a proto se dne 18.9.1993 obrátil na předsedu Krajského soudu, aby přešetřil způsob vyřízení stížnosti předsedou Okresního soudu. Předseda Krajského soudu dopisem z 21.11.1993 doručeným dne 23.11.1993 panu H.L. slíbil záležitost přešetřit. Do listopadu 2001 se však nic nestalo.

PŘÍLOHA Č. 2

Ústavní pořádek České republiky

vyjma předpisů o státních hranicích